Az írás folyó szakaszának kapcsán kérdik a régi Írókre [Jakob Sforim, אבר]: [illegible]
[illegible] (B. Kama 92.a) hol látjuk azt, hogy lecsapatva a tövist, letörik utána a pálma ága is? Ok nincsen kapcsolatban egymás; bármily óvatosan közelítünk is a sorra-tőhöz, hogy tövisétől megtisztítsuk, a tisztítás ujjaiban mulhatnak a gyönyörködtető virág illatos szirmai is; bármily óvatosan akarunk is a gyümölcstermő pálmának káros kinövéseit eltávolítani, gyakran letörik utána a nemes termő ágak gyökérzete is. És most, midőn e csábos alkalom erőn kapóra jő gyűjtő-csiszoló szivünket, nem látjuk-e, hogy a lecsapatott tövis után tört le a pálma gyökérzete is? Gyökérzetét keresett, (nagyszerű tudósok) nemes szándékkal tudósok nemes szándékkal szívtelenül eltávolítottak el róla a fájdalmat okozó tövist, mely arombarontó módon mélyre nyúlt, hogy letörte utána az élet is: nekeresték az okot, hogy miért, ne foglalja el tőpengéjét a tüviszkedés, hogy lehetetlen volna: Isten akarta így, hogy olyan mélyen vegyék gyökeret a pálma szeretőjében a káros tövis, hogy vele együtt kiszakadjon a lélek is, s hogy a fölöslegesen mutatott nemes élet tévedésből fájdalmas szándékban, mely most, oppal keserű pótolhatatlan veszteség folytán. Most valóban olyan volt ő, mint a legnemesebb pálmának nemes hajtása, mely a legnehezebb gyümölcsökkel s a magyarban élő ártatlanságával szolgál a puszta vándorainak. Éjbenyúló pálmának törzsből fakadt, mint magyarszívű s istenfélő rabbinak s jámborlelkű, kiváló szívjóságú anyának leánya, [illegible] szívje más a szülői házban szívta fel a nemes törzsből azokat az éltető-nedveket, amelyek ártatlan lombzatot s üdítő gyümölcsöket fakasztottak az ő hajtásán, s amelyeknek áldó ereje ti élvezétek, férje s gyermekei az elhunytnak, véletek együtt élvezik mindazok, kik hozzátiszteltek, hogy fájdalmas szívére árnyékában megpihenjenek, akik vak kinyomatok felére kerültek, hogy jámbor lelke gyümölcseiből az életéről ugyanezek. Miriámnak hiszik ő s valóban olyan volt, mint a bibliai Miriám, akiről azt beszéli a hagyomány, hogy amíg élt, az ő érdeme folytán egy eleven kútforrás kijőtte szvalt a pusztai vándorlásban, amelyből a nép nemzetségei szolgáltatta s bőven megelégedésére merítettek. [illegible] de midőn Miriám meghalt, egyszerre elhunt a kútforrás is. Ki a boldogság s megelégedés minő mély forrásait rejté-megőrzé a ti szemetokba a te Miriámod is, szomorú férj, ki oly hűséggel, szeretettel kísérte végig az élet pusztaságában s igyekezett elosztani gondjait, minő éltető forrás volt a te Miriámod elhunyt gyermekei számára, kiket több hűséggel, s gyöngédebb odaadással édes anya szem nevelhetett volna, Miriám volt a forrás, melyből az árvaság elhagyatott pusztaságára merítettek az erőt s az áldást, hogy testileg-lelkileg fejlődjenek s élvezzék az anyai szeretet boldogságát. S most meghalt Miriám, elhunt a ti boldogságtok forrása, letört a nemes pálma áldásos hajtása, amiért megszabadítottatok a tövisről, mely sok éven át anyai szeretetét rótt reá, s amely végre is kiolthatta áldásos teli életét. Isten szabadította meg fájdalmaitól, magához szólította fájdalmas s jámbor lelkét, ne zúgolódjatok örök határozata ellen, de megnyugodva akaratában bízzatok Istenben s imádkozzatok az elköltözöttnek kiérdemelt örök jutalmáért.

Hadl Mórné (a sorokszári rabbi leánya)

Ujszeben 1901. július 11.

Ven/1/238